

Ədəbiyyat qəzeti

25 aprel 2020-ci il

GÜLSADA İBRAHİMLİ

Son

Məzar səssizliyi çöküb hər yerə
ölüm qapı-qapı gəzir hər yani.
Həni göylərin mütləq hakimi,
tutub yaxasından haqq-hesab etsin
dünyanı bu hala salan insanı.
Ey insan, doymadı iştahın, gözün,
Tanrıyla Tanrılıq etmək istədin.
Əlinlə getirdin dünyannı sonun...
bir xaos, qarmaşa dönür beynimdə,
nələrin qədrini bilməmişik biz!!!
Azad küçələri qaytarın mənə,
mənim kainatım, mənim Yer kürəm,
bu gün senin üçün dua edəcəm.
Bütün insanların adından Allah,
diz çöküb mən səndən efv istəyəcəm:
"Bağışla bizi".

Bir qadın var

Darıxmışam,
hər səhər pəncərəmdən bir ümid asıram
sərçələr dənləsin.
Güneşi vurmuşam şəfəqlərin yaxasına...
ellərim bahar qoxur,
həsrətim sən.
Südlü kofe dadındadır səsinlə açdığım sabahlar.
Sən, sən gözəl adam,
yaraşıqlı kişi,
neçə qadının həsrət yeridir gözlərin.
Əllərin həkim qədər şəfqətli,
saçlarında dəliqanlılığın şiltaq izləri.
Bir qadın var gözləri yolunda qarabalıq.
Bir qadın var,
baxışlarını yuyur pəncərədən yağışlar.
Bir qadın var,
sən istəsən sənə xətir
bu dünyani bağışlar.

Müharibə sevgililəri

Müharibə sevgililəriydik biz.
Bir əlimizdə göyərçin - qanadı tütün qoxan.
Tanrıının unutduğu planetin sakiniyik.
Asfalt üstdə bitən çiçək savaşdı savaşımız.
Ölülerin son peşmanlığı qədərdi
"kaşki"lərin ağırlığı.
Bir xaosun ortasındayıq, *dünya*lim,
ölüm qalərisində sergilənir
qorxularımız.
Hər sabah bədə qaldırınıq günəşin şərəfinə
saqlamlıq adına.
İnsansız küçələrin,
kefənsiz ölülərin
və bətninə çəkilən bir gözəgənin son günahiyiq.
İnsanlıq adına sevən ən son
ölümlü bizdik... müharibə sevgililəriydik.